

Väinö Sola kontsert

„ESTONIA” TEATRIS

:: 18. jaan. 1916. ::

Eeskawa

ja

laulude sõnad

15 kop.

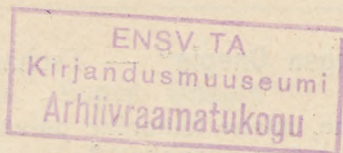
Дозволено военною цензурою.

W. Ehrenpreis'i trükk, Tallinnas.

ËESKAVA:

1. Recit. e Romanza op. „Aida“ *Verdi.*
2. Aaria op. „Eugen Onegin“ . *Tschaikovsky.*
3. Cena oop. „Tosca“ . . . *Puccini.*
4. Arioso oop. „Il. Pagliaçço“ *Leoncavallo.*
5. Serenad *Järnefelt.*
Hvis du har varme tanker *Börresen.*
Skogen soffer *Alfén.*
6. Paluu *Melartin.*
Suutelo *Kuula.*
Illalle *Sibelius.*
7. Kus on kurva kodu . . . *Eesti r. viis.*
Immen pelko *Merikanto.*
Niin minä neitonen . . . *Merikanto.*
Päivä paistaa *Merikanto.*
Ma elän *Merikanto.*

45310

Recit. e Romanza op. „Aida“ — Verdi.

Se quel guerrier io fossi!
Se il mio sogno si avverasse! . . .
Un esercito di prodi da me guidato . . .
E la vittoria . . .
E il plauso di Menfi tutta!
E a te mia dolce Aida,
Tornar di lauri cinto . . .
Dirti: per te ho pugnato,,
Per te ho vinto!
Celeste Aida, forma divina,
Mistico serto di luce e fior;
Del mio pensiero tu sei regina,
Tu di mia vita se lo splendor.
Il tuo bel cielo vorrei ridarti,
Le dolci brezze del patrio suol;
Un regal serto sul crin posarti,
Ergerti un trono vicino al sol!
Celeste Aida etc.

Aria op. „Eugen Onegin“ — Tschaikowsky.

Oi minne, minne loittonitte päivät,
Te armahat ja onnekkaat?
Huominen päivä mitä tuopi?
Sen verhon taakse aika luopi
Ja kysellä vain sielu saat! —
On pyhä säädös kohtalon!
Jos päivän nään nyt viime kerran
Tai jälleen nään ma auringon,
Niin tyynnä kannan kohtalon,
Ja annan itsen' huomaan Herran,
Hän mulle suojan antakoon,
Tai ikiyöhön johtakoon! —
Kuu huomisaamu taasen hohtoa
Ja aurinkoinen kultaa maan,
Mun tieni minne, minne johtaa,
Kai haudan yöhön kaameaan.
Ja nuoren runoniekan huolet
Ne Lethen laineisihin kuolee,
Ei ainoo muista mua,
Vaan sa, Olga sa! . . .
Sa etkö kyyneleitä vuodata,
Kun ruusut hautaani mun varjoo?
Ja sanot: Niin hän lempi mua!
Niiu suurta lemmementunnetta
Ei sulle kukaan enää tarjoo!
Ah! Olga sua ma rakastin!
Vain sulle tunteen tuhlasin,
Tään elon kauniin, sulohaaveen!
Ah, Olga sua ma rakastin!
Oi kultasein, mua ainoisein,
Oi luoksein käy
Oi armas, sulhos sulle lausun näin:
Oi riennä, seuraa mua
Oi riennä, oi seuraa,
Oi seuraa mua, ma vuotan sua!
Oi minne loittonitte päivät armahat,
Te lemmen hetket onnekkaat!

Aaria oop. „Eugen Onegin“ — Tschaikowski.

Oh kuhu, kuhu kadusite
Te päewad armsad ja õnnelised?
Mis toob homne päew?
Ta warjus aeg uut loob
Ja hing wõib ainult küsida! —
Oh püha saatust!
Kui päewa näen nüüd wiimast korda
Wõi jälle näen ma päikest,
Siis rahulikult kannan saatust
Ja annan enda Jumala hooleks,
Ta mulle kaitset andku
Wõi saatku igawesesse öösse! —
Kui homne hommik jälle koidab
Ja päiksepaistelisel maad kuldab,
Kuhu juhatab siis mind mu tee,
Wast hauda, koledasse öösse
Ja noore luuletaja mured
Waowad Lethe laintesse.
Keegi ei mäleta mind,
Ainult sina, Olga, sina . . .
Kas walad sa pisaraid,
Kui roosid mu hauda warjawad?
Ja ütled: Jah, ta armastas mind!
Nii suurt armutunnet
- Ei paku sulle enam keegi!
Ah, Olga, sind ma armastasin!
Ainult sinule pillasin oma tunnet
Selle elu ilusat, magusat unistust!
Ah, Olga, sind ma armastasin!
Mu kullake, mu ainsam,
Oh tule mu juurde
Oh armas, sulle ütlen nii:
Oh rutta, tule mu järel
Oh rutta, oh tule,
Oh tule mu järel, ma ootan sind!
Oh kuhu kadusite päewad armsad,
Te armu õnnelikud silmapitgud!

Cena op. „Tosca“ — Puccini.

E luçevan le stelle . . .
E olezzava la terra,
Stride a l'uscio dell'orto . . .
E un passo sfiorava la rena . . .
Entrava ella, fragrante,
Mi çadea fra le braccia . . .
Oh, dolçi baçi, o longride çarezze,
Mentr'io fremente le belle forme
Discioglie a doi veli!
Svani per sempre il sogno mio d'amore . . .
L'ora é fuggita . . .
E muoio disperato! . . .
E nou ho amato mai tanto la vita! . . .

**Reçit. e Arioso op. „Jl. Pagliaçcio“ —
Leoncavallo.**

Reçitar! Mentre preso dal delirio
Non so più quel che diro e quel che faccio!
Eppnr e d'uopo . . . sforzati!
Bah, sei tu forse un uom?
Tu se Pagliaçcio!
Vesti la giubba
E la faccia in farina.
La gente paga e rider vuole qua,
E se Arlechin t'invola Colombina,
Ridi, Pagliaçcio . . . e ognun applaudirà!
Tramuta in lazzi lo spasmo ed il pianto;
In una smorfia il singhiozzo e'l dolor . . .
Ridi Pagliaçcio, sul tuo amore infranto!
Ridi del duol che t'avoclena in çor!

Arioso oop, „Pajatsid“.

Näidelda! Nüüd, kus nagu hullumeelne
Waewalt tean ma mida öelda, mida teha!
Ja ometi waja!
Inime ei saa! Narr ainult oled.
Jumesta nägu, narrikuub sa kisu selga,
Ju rahwas on maksnud, ta tahab jälle naerda.
Kui Arlekin sult rööwib Colombina, —
Naera, pajazzo, seda rohkem kiitust saad.
Nüüd walud südames sa kinni kata,
Ja naeratusega warja pisarad.
Naera, pajazzo, ehk küll su arm sind petab!
Naera kui kurbtus sul südant närib sees!

Serenad — Järnefelt.

(Knafe)

Din blick är ett solgladt glitter,
Din gång som en lekande våg,
Ditt tal är ett sorglöst kvitter,
Men vårvarm värmer din håg
Den man, som hänfull, bitter
Och frusen på lifvet såg.
Du lyfter ej bördor som trycka
Du söfver ej minne som tär,
Men tacksam ville jag smycka
Ditt hår, då jag ödmjuk lär
Att en stråle af lycka, är lycka
För en frusen, som intet begär.

Serenad — Järnefelt.

(Knafe)

Su pilk on päikse rõõmus sära,
Su käik on kui mänglew woog,
Su kõne on mureta siristamine,
Kuid kewadeselt soendab su hingedhk
Seda meest, kes põlgawalt, mörudalt ja külmalt
läbi elu käib.

Sa ei kergenda koormaid, mis rõhuwad,
Sa ei uinuta painawad mälestusi,
Aga tänulikult tahan ma ehtida
Su juukseid, sest et ma alandlikult õppisin,
Et üks õnne kiirgi on õnn
Külmanule, kes midagi ei nõua.

Hvis du har varme tanker — Børresen.

Hvis du har varme tanker,
Spar ej paa blide ord,
Giv mange, giv iblinde,
Husk paa, du skall forsvinde
Snart i den kolde jord.
Den kaerlighed du föler,
Lad ud i Flammer slaa.
Skynd dig, forsöm det ikke —
Om nogle Geblikke
Kan ved en Grav du staa,
Hvis du har etc.

Muidugi on sul soojad mõtted — Børresen.

Muidugi on sul soojad mõtted,
Ära ole kidsi heade sõnadega,
Anna palju, anna külluses,
Sest pea kaod sa muidugi
Külma mulla alla.
Armastust, mis su sees immitseb,
Lase leekides põleda.
Rutta, ära unusta —
Et peagi
Wõid sa hauas olla
Muidugi on sul jne.

Skogen sofver — Alfven.

Skogen sofver.
Strimman på fåstil flämtar matt
Dagen vakar i juninatt.
Tystnat har nyss hennes muntra skratt,
Redan hon sofver.
Till hennes sida jag stum mig satt.
Kärleken vakar över sin skatt,
Kärleken vakar i juninatt.

Mets uinub — Alfven.

Mets uinub,
Hämarik helgib nōrgalt silmapiiril,
Päew on walwel jaanikuu ööl.
Ta rōōmus naer on waikinud,
Ta magab nüüd.
Ma istun waikselt ta kõrwal,
Armastus walwab oma warandust,
Armastus on walwel jaanikuu ööl.

Paluu — Melartin.

O kuinka on sun silmiäs suudellut päivä
Kuin vartes kaunis on ja nuortea norja
Ja kuinka kuiskeesi ja katseesi on hellä,
Siskoni sorja!

Kun poissa viivyt, vitkaan päiväni vieri.
Niin eromme ol rauhaton ja raskas!
Ja siunattu se päivä, mi toi tänne tiesi
Ystävä armas!

Katso nyt luoksesi polvistun ma maahan.
Ja pääni näin, sen painan vasten rintaas,
Kas näin, ja silmät vain, ne ummistan hiljaa.
Morsiani armas!

Niiu olen yksin, yksin maailmassa vaan
Ja jättää mua et sa enää henno!
Kas näin, nyt suutelon ma sulta saan,
Sieluni hellä!

Tagasitulek — Melartin.

Oh kudas on su silmasid suudelnud päike
Kuis keha kaunis sul ja noor ning sale
Ja kuis on sosistus ja pilgud sul nii hellad
Öeke mahe!

Sa eemal oled, päew mul pikka nüüd weereb.
Me lahkusime rahutult ja raskelt!
Ja õnnistud see päew, mis siia tõi su tee,
Sõbrake armsam!

Waata, nüüd juurde sul põlwitan ma maha
Ja oma oma pea sul surun wastu rinda,
Waat nii, ja silmad need ma kinni surun tasa.
Mõrsjake kallim!

Nii olen üksi, üksi maailmas ma
Ja jätta mind ei tohi sina enam!
Waat nii, nüüd suudluse ma sinult saan,
Hingeke hellam!

Suutelo — Kuula.

(Aarni Kouta)

Kesän kukoistivat valkoliljat
Kaihon, kaipuun haavemieli kukat.
Saapui syksy,
Vilu kuolin waippann kietoi luonnon,
Mutta liljat seisoi yhä vielä
Lumivalkeissansa.
Palas yöhyt, liljain rakastettu,
Joka kesän kaiken poissa viipyi
Liljain valotulvaan nääntyessä.
Suuta anna,
Kuiski kukot sille.
Hyiset huulet valkoteriin painui
Syttyi tähdet syksytaivahalle,
Helkkyi hallan hopeaiset helmet,
Helkkyi helmet, kulisivat kullat,
Kalskahteli kylmän teräs kannel.
Värjyi yö, ja värjyi valkoliljat.
Mutta sarastaissa maa ol' valkee
Hanget hopeisina kimmelsivät.
Kuikki nukkui talven siki-unta. —
Oli sielusi valkea liljan kukka.
Minä olin yö.
Suutelin kylmäksi uniesi umpun,
Kimmelsi tähtien vyö.
Talvisten tähtien, kylmien tulten,
Haudalla haaveiden.
Mut ällös sielusi talvea pelkää
See uuden tuo keväimen.
Oli sielusi valkea liljankukka,
Minä olin yö.

Suudlus — Kuula.
(*Aarni Kouta*)

Suwel õitsesiwad walged liljad
Igatsuse, unistuste lilled.
Tuli sügis
Wilu, surnu waipa mähkis ilma
Aga liljad seisid ikka alles
Lumewalgetena.
Jõudis õõ siis, liliate kallim
Kesse eemal wiibind kogu suwe
Kuna liljaid walgus närtsitanud.
Suud sa anna,
Sosistasid lilled.
Jäised huuled surus lille nuppu
Tähed süttisiwad sügistaewa wõlwil
Helksid halla hõbedased helmed,
Helksid helmed, kõlisesid kullad,
Kõlateli külma teraskannel,
Wärin õöst ja liljatest käis läbi.
Aga koidu ajal maa ol' walge,
Hanged hõbedaselt kirgasiwad.
Kõik siis magas talwe sigi-unes. --
Sinu hing ol' walge lilja õisi,
Mina olin õõ.
Suudlesin külmaks ma sinu une punga
Kirgas siis tähtede wõõ
Talwiste tähtede, külmade tules,
Unistuste haul.
Kuid ärgu hingeke talwe sul kartku
See uue toob kewade.
Sinu hing ol' walge lilja õis.
Mina olin õõ.

Jilalle — Sibelius.

(A. V. Forsman)

Oi, terve! tumma vieno tähtiilta
Sun haaveellista hartauttas lemmin
Ja suortuvaissi yötä sorjaa hemmin,
Mi hulmuaapi kulmais kuulamilta.
Kun oisit, ilta, oi, se tenhosilta,
Mi sielun multa siirtäis lentoisammin
Pois attteen maille, itse kun ma emmin
Ja siip' ei kannaa aineen kahlehilta!
Ja itse oisin, miekkoinen, se päivä,
Mi uupuneena saisin luokses litää,
Kun tauonnut on työ ja puuha räivä,
Kun mustasiipi yö jo silmään siitää
Ja laaksot, vuoret verhoo harmaa häivä
Oi, ilta armas, silloin luokses kittää!

Öhtule — Sibelius.

(A. V. Forsman)

Oh, tere, õhtu õrnatahteline
Su unistawat õndsust mina ihkan
Ja sinu kaunist ööd ma näha tihkan,
Mis kosutades langeb kulmudele.
Kui oleksid sa selleks nõiasillaks,
Mis minu hinge lennul eemal kannaks
Siit aateilma ja mul jõudu annaks,
Kui tiib ei tõsta aine ahelatest!
Ja kui ma ise oleksin see päike,
Mis väsinuna sinu sülle langeb,
Kui lõppenud on töö ja waikind kära
Ja mustal tiival öö ju silmi katab
Ja mäed ja orud uduloori wõtab
Oh, õhtu, armas, siis su juurde tõttan!

Jmmen pelko — Merikanto.

(Weijola)

Sun kerran nähdä sain
Ma ohikulkein vain,
Ja silmäs ruskeat
Mua kainot karttoivat.
Näin toisen kerran sun
Sa katsoit silmiin mun:
Oi taivas, taivas, mitä näin
Oi raukkaa sydäntäin!
Ma kuljin, odotin.
Ma kuljin, kaihosin!
Oi mitä sattukaan,
Jos viel' sun nähdä saan!

Neiu kartus — Merikanto.

(Weijole)

Sind korraks näha sain
Ma möödamannes waid
Ja silmad mustad sul
Mind kainelt kartsiwad.
Siis teist kord nägin sind
Sa waatsid silma mul:
Oh taewas, taewas, mis ma siis
Sul nägin südames!
Ma kõndsin, ootasin,
Ma kõndsin, kaebasin!
Oh mis küll juhtu' wõib
Kui weel sind näha saan!

Päivä paistaa — Merikanto.

Paivyt paistaas hellien
Pohjan kylmälle hangellen
Kukat vielä on uinumassa,
Aalto jäisessä vankilassa.
Vaan sun lömpöinen sätehes
Mulle kertovi terveises!
Kohta poissa on nietas, jää!
Kohta koittavi kevät sää!
Paivyt paistoos hellien
Paista Suomeni korpehen,
Miss on puute ja murhe musta
Sinne saatos lohdutusta.
Kerro lämpimin sätehin,
Päättyy huolien talvikin!
Luota Luojahan, toivo vaan,
Kevät koittavi aikanaan!

Päike paistab — Merikanto.

Päike, paista sa hellaste
Põhja külmale hangele.
Lilled weel on uinumassa,
Lained jäisessa wangilassa,
Kuid ju soendaw kiireke
Mulle toonud su terwise!
Warsti kadund on jää ja külm
Warsti koidab meil' kewad'-ilm.
Päike, paista sa hellaste
Paista Soomemaa kõrwele,
Kus on kehwus ja mure musta
Sinna saada sa julguštusta.
Soojad kiired sul teatagu:
Kord ka talwegi lõpeb ju!
Looda Loojat ju usu sa
Kewad' koidab kord sulle ka!

